

Kald, der ligeledes afgive for Præsten absolut fældende Vidnesbyrd. Der kan efter disse Vidnesbyrd, sammenholdt med de øvrige fra Viborg-Eggen optagne, mod hinanden meget modstridende Vidneforklaringer, ingen Tvivl være om, at Præsten er pervers, at han er Forbryder. Ja, han er mere, han har gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten.

Nu indsender Højesterets sagfører Høgsbro paa sin Klients Vegne et Andragende til Kultusminister Christensen-Stadil om, at denne Sag maa blive gjort til Genstand for offentlig Undersøgelse. Det er i December 1902, og i Marts 1903 kommer der Svar; det lyder paa Nej, det maa have sit Forblivende ved den af Kultusministeriet og af Biskoppen givne Besvarelse paa en lignende Anmodning. Jeg gaar ud fra, at den tidligere Kultusminister Christensen-Stadil ikke har læst Forhørene igennem, ikke har gennemgaaet Sagens Akter. Det var en meget vidtløftig Sag. Han har vel faaet Referat af sin Kontorchef, den nuværende Departementschef Damkier, og han har saa stolt paa hans Udsagn og ladet det bero derved. Denne Sag lærer, hvor forsigtige Ministrene skulle være ved alt for blindt at stole paa de Herrer Embedsmænd. Navnlige i saadanne meget indviklede Sager bør man ved Selvsyn overbevise sig om, hvorvidt den Fremstilling, der gives, nu ogsaa virkelig støtter sig paa det Materiale, der foreligger. Jeg skal ikke rette nogen stærk Bebrejdelse mod den tidligere Kultusminister, men jeg maa sige, at det er forunderligt, at han har kunnet afvise denne Sag, saa meget mere som det var en Mand, der stod ham nær, Højesterets sagfører Høgsbro, som indsendte dette Andragende, og jeg kan ikke tro, at denne har ladet det bero alene ved at indsende dette Andragende, han maa jo da ogsaa have givet Ministeren Meddelelser om Sagen. Hvis han ikke har gjort det, men blot har sendt Ministeren et Andragende, saa kan det forstaas, naar Ministeren har haft den blinde Tro til sine Embedsmænd.

Der føres stadig Vidner, og da der er gaaet et Aar eller halvandet sker der noget, der viser, hvor korruperet man har været i Ministerierne. En skønne Dag arriverer til Øster Velling to københavnske Præster, deriblandt den afdøde Pastor Friis-Hansen. De komme for paa Albertis Vegne at meddele Præsten, at hvis han vil tage sin Afsked nu, vil han faa den med Pension. Præsten vil ikke tage sin Afsked med Pension, fordi han er gal. Hvis han

havde taget sin Afsked med Pension, vilde Sagen have været sluttet, og saa vilde de tre Mænd, der ere dømte, og den fjerde, der uskyldig blev arresteret, ikke have kunnet faa nogen Oprensning, og saa var Præsten gaaet fra sin Stilling, uden at der var krummet et Haar paa hans Hoved, og uden at han i nogen Grad var kommen til at lide for de Forbrydelser, han har gjort sig skyldig i. Det bliver derfor en meget vægtig Anklage, der kan rejses saavel mod den tidligere Kultusminister som ganske særlig mod den tidligere Justitsminister. Men i Sammenligning med de andre Forbrydelser, han har begaaet, betyder det ikke saa særlig meget, naar han søgte at faa Sagen dysset ned ved, at der blev givet Præsten Lejlighed til at forsvinde paa en honnet Maade.

Vi ere komne frem til Aaret 1907. Stadig fører Poul Emil Hansen Vidner. Stadig er der ringe Udsigt til, at Sagen kan blive afsluttet og blive Genstand for offentlig Undersøgelse. Men saa lykkes det ved et meget stærkt og gentaget Pres udefra at faa Alberti til at lytte efter og rette en Henvendelse til Kultusministeriet om at faa nedsat en Kommission. Kultusministeriet yder al den Modstand, det kan, men Resultatet bliver dog, at der nedsættes en Kommission, bestaaende af Overretsassessor Petersen ved Viborg Overret og Provst Stützer, og nu bliver der holdt Forhør ved de forskellige Jurisdiktioner, hvor der tidligere var afholdt Forhør. Det varer ikke saa længe, som Injuriesøgsmålet har staaet paa, og der afsiges endnu i dette Aar, 1907, en Dom af Kommissionen, hvorved Præsten fradømmes Kjole og Krave. Det meddeles i Præmisserne, at Kommissionen ikke har været beføjet til at tage de Domme, der vare overgaaede de tre Arbejdsmænd, op til Behandling, men det fremgaar i øvrigt af Præmisserne, at Kommissionen ansaa de tre Mænd for at være uskyldig dømte.

Nu er Præsten altsaa fradømt Kjole og Krave, og nu maa de tre Mænd kunne faa Oprensning, blive frikendte og faa Erstatning. Det burde selvfølgelig have været den tidligere Justitsministers Pligt at drage Omsorg herfor. Det burde have været Justitsminister Høgsbros Pligt, om ikke just øjeblikkelig, saa inden kort Tids Forløb at træde i Skranken for disse Mænd og beordre Appel udtagen af det offentlige, for at de eventuelt kunde blive frikendte. Men det gør Justitsminister Høgsbro ikke. Han foretager sig intet i denne Sag. Ikke desto mindre har For-